

ZLODĚJI TVÁŘÍ

A. M. SHINE

Nemůžete je vidět.

Oni vás ano.

ZLODĚJI TVÁŘÍ

The Watchers
Copyright © 2021 by A. M. Shine
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3748-2 (pdf)

ZLODĚJI TVÁŘÍ

A. M. SHINE

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

FØBOS

Prolog

John

Les byl temný i za nejjasnějšího dne. Jeho prastaré stromy jako by chtěly před sluncem skrýt nějaké strašlivé tajemství, a tak proplétaly své větve a oblohu potahovaly černou gázou. Tu a tam se prodíraly tenké, mlhavé provázky světla, ale bylo jich příliš málo na to, aby sem dokázaly vnést teplo. Ta troška slunečního svitu byla ale pořád lepší než nic. Sdělovala Johnovi všechno, co potřeboval vědět. Že pořád ještě existuje naděje. Měl bezpočet důvodů běžet dál, pryč od toho nepřírozeného místa, kde se stíny nikdy nezvedly, jako by měl neustále v očích nasazenou nějakou ponurou čočku. Toužil po barvách a jasu, které by mu ukázaly cestu, ale mezi stromy nebylo ani jedno. V té nekonečné prázdnotě, v tichu přerušovaném jen Johnovými ustrašenými nádechy, už uplynulo několik hodin. A konec byl pořád v nedohlednu. Zlaté nitky světla začínaly blednout.

Úkryt opustil za rozbřesku, pod prvními trhlinami v čer-
notě nad hlavou. Dva dny a dvě noci odpočíval, léčil si svaly
a šetřil vše, co mu v těle zbývalo, aby zachránil to, co mu
zbývalo ze života. Měl za sebou bezpočet neúspěšných po-
kusů. V hloubi duše však věděl, že je blízko. Už jen pár me-
trů. Nakreslil si na zem kompas a podle těch několika trhlin
otevřajících se v obloze co nejpřesněji určil sever. Vyzkou-
šel všechny směry, jako když se po kouskách posouvá ho-
dinová ručička, pročesával les a hledal cestu ven. Vždycky
ale dokázal uběhnout jen omezenou vzdálenost, aby se
stihl před setměním vrátit. A nikdy to nestačilo. John se
vracel po stopách, které za sebou zanechal, a hledal cestu
zpátky do náruče své ženy. Někdy už z denního světla zbý-
valy pouhé minuty a on své výpravy čím dál víc protahoval.

Dřív nosíval své ženě domů dárky. Ciara měla odjakživa
slabost pro překvapení, jakkoli hloupá, laciná nebo dětin-
ská. Někdy jí přivezl třeba jen plyšovou hračku z benzínky.
Všichni ti plyšáci teď bydleli na posteli v pokoji pro hosty,
skleněné oči upřené k oknu, protože si Ciara myslela, že se
jim ten výhled bude líbit. Čokolády, květiny, dokonce i ko-
šík jahod koupený u silnice; pokud si John myslel, že jeho
ženě něco vykouzlí úsměv na tváři, měla to mít. A teď se
k ní vracel unavený a poražený a pokaždé s prázdnýma ru-
kama. Nemohl jí dát ani falešnou naději, protože by se cítil
provinile, že jí lže. Domů se nikdy nedostanou. Není cesty
ven. Neměl to srdce jí to říct.

Vyčítal si to. Ciaře to nikdy nepřiznal, protože mu připa-
dalo, že to není třeba. Nikdo jiný za to rozhodně nemohl
a on měl sotva sílu promluvit, natož aby konstatoval něco,
co je naprosto zřejmé. To on prosadil ten nápad, i když vě-
děl, že ona by raději zůstala doma a lenošila, jak to o nedě-
lích s oblibou dělávala. Vůbec nevycházela ven, jako by ten

jeden den v týdnu představoval jejich nový domov celý svět. Byla jako dítě hrající si s vysněným domečkem pro panenky, holčička, která nemůže uvěřit, že jí opravdu patří. Nenacházela se v něm jediná židle nebo lampa, na které by si nedala záležet. Bylo to vše, co kdy chtěla, a další věc, kterou ztratila.

Jejich poslední teplé jídlo byla staromódní anglická snídaně – Johnova jediná specialita – s tlustými plátky kváskového chleba, které pokaždé vypadaly křivě, ať je krájel, jak chtěl. Pamatoval si to všechno tak jasně! Zase zkazil žloutky, což nebylo žádné překvapení. Ciara na znamení stupňujícího se napětí bubnovala prsty do stolu pokaždé, když se postavil k plotně. Pravděpodobnost povedených vajec se od doby jejich seznámení nijak nezvýšila, ale zase si tak vždycky zpestřili neděli. Měl si vychutnávat každé sousto, jenže místo toho jedl, jako by snídaně byla každodenní samozřejmostí, o kterou nikdy nepřijde, stejně běžná jako sluneční světlo, čerstvý vzduch a všechny ostatní jistoty. Stál u okna nad kuchyňským dřezem, oplachoval hrnek ještě dlouho potom, co už byl čistý, a poslouchal, jak pod teplou vodou vrže. Dlouhá stébla trávy na loukách v dálce na něj pomrkávala jako řasy a třpytila se letním blankytem.

Tehdy mu v hlavě vyklíčila myšlenka na nedělní projížďku. John si představoval, jak rozkvétá v dokonalý den, který nikdy neuvadne, protože na něj budou společně vzpomínat. Kdyby jen tušil, jaké hrůzy můžou z takových semínek vyrůst.

Ciara se uvelebila v rohu gauče, prsty u nohou měla schované pod sebou ve vlněných ponožkách, které k nedělím neodmyslitelně patřily. Když nakoukl do dveří, jako vždycky se usmívala, něco si broukala, projížděla televizní kanály a nejspíš hledala film, který by se mu líbil. Pro sebe nikdy nevybírala. Přitulila se k němu a on nevěděl, jestli má oči otevřené nebo zavřené. To byly jejich dokonalé

a dlouho neměnné neděle. Dokud se John nerozhodl, že všechno zničí.

„Víš co? Vyrazíme si na výlet!“ oznámil jí a spráskl ruce.

Podívala se na něj s pootevřenými rty a nasadila ten krásně zmatený výraz, který se jí rozlil po tváři vždycky, když ji něčím překvapil. Přestala cvakat palcem. Očima sklouzla zpátky k televizi a v jejím pohledu probleskl smutek. Nechtělo se jí. John to věděl. Den už nabral svůj přirozený rytmus, jako všechny předchozí neděle, a Ciara naplánovala nadcházející hodiny jako kapitán plující ve známých vodách. Rozhodla se ale, že bude držet basu. Klidně bude dělat, co chce on, hlavně že budou spolu.

„A kam?“ zeptala se a poposedla si s předstíraným vzrušením, které John dychtivě vyhodnotil jako opravdové.

„Do Connemary“, odpověděl. „Je to blízko a od té doby, co jsme se sem přistěhovali, jezdíme kolem jen po hlavních silnicích. Pojedeme víc do přírody a uvidíme, co najdeme. Modrou oblohu, kopce a ovce!“

„Ovce?“

„Jsou všude.“ Smál se a rozhazoval rukama. „Na míle daleko jsou jen samé ovce.“

„Dobře, fešáku“, řekla, odlepila se od pohovky a na ztuhlých nohou se mu dobelhala do náruče. „Pojedu s tebou, kam budeš chtít.“ Postavila se na špičky, aby ho mohla políbit. „Ty ovce mě přesvědčily.“

„Nic dalšího tam není“, usmál se a pak jí dal pusu na čelo. „Můžeš si nějakou vybrat, narveme ji dozadu do auta.“

Tehdy svou ženu objímal v jejich domově, a ne ve vězení z betonu a skla. V tomto okamžiku je mohl ještě zachránit. Kéž by John objímal Ciaru o trochu déle. Kéž by se jí byl radši zeptal, co chce vlastně dělat ona. Ne že by to nevěděl. Nejspíš mu už vybrala aspoň pět filmů. Předčítala by mu

upoutávky svým nejhlubším hlasem vypravěče z trailerů a on by rozhodl o svém favoritovi. Lepší manžel by možná nebyl tak sobecký. Teď mu den strávený na gauči rozhodně přišel jako skvělý nápad.

John musel zastavit. Otřel si pot z obličejce a zalapal po dechu, který se mu vsakoval do plic jako plíseň. Roční období neměla nad lesem žádnou moc. Bylo to vězení věčného chladu stoupajícího z hlubších děr jako mlha. Byl to hřbitov stromů, jehož černá půda se propadala do měkkého podloží, aniž by potřebovala déšť, a atmosféra smrti a hniloby ho pronásledovala jako matná vzpomínka na nějaký strašlivý sen. Okolní ticho ho zneklidňovalo. Johnovy neohrabané kroky se vracely ozvěnou ze všech stran a mátlý jeho smysly. Musí držet směr. Závisí na tom Ciařin život.

Ale temné hlubiny lesa byly divoké a zrádné. Dráždily jeho oči jako zrcadlový labyrint a nutily ho pochybovat o sobě samém. Mnohokrát se zastavil, porovnával právě uběhnutou cestu s tím, co měl před sebou, a neviděl žádný rozdíl. Představil si, jak nad lesem krouží vrána – jako by na to snad mělo nějaké zvíře dost odvahy – a pozoruje ho, jak pobíhá po stejné, pekelně klaustrofobické ploše, ztracený jako krysa v bludišti.

Nedokázal si vybavit, z jakého směru přijeli autem a kde na okraji lesa zastavili. Serpentine se vlnily a stočily tolikrát, že se s každým dalším ujetým kilometrem orientoval méně a méně. Měl se řídit mapou, jak chtěla Ciara. Spoustu věcí měl udělat jinak.

„Když budeme vědět, kam jedeme, nebude to žádné dobrodružství,“ pravil a nenápadně se pootočil, aby na ni mrkl, zatímco se přehrabovala v přihrádce.

„Tak jo.“ Zachichotala se a zavrtěla sebou na sedadle jako dítě ve školním autobuse, celé napjaté v očekávání svého

prvního dne. „Bez mapy! Doufám jen, že sis dobře zapamatoval, jak nás dostaneš domů!“

„Neboj, slibuju, že tě dovezu zpátky živou a zdravou.“ John ještě nikdy neporušil slib, který své ženě dal. V tu chvíli si myslel, že se to ani nikdy nestane. Celou cestu si povídali a smáli se, obdivovali sluncem zalitý svět kolem sebe, jeli po každé cestě, která je zaujala, a vždy zvolili tu méně frekventovanou, na níž se auto pohupovalo ze strany na stranu, jako by proplouvalo bouří. Kamenité kopce mramorovalo světlo, takže i jednotvárné louky se vlnily jako barevné stuhy. Brzy nebyly vidět žádné domy, jiná auta ani ovce. Nakonec ubylo i ptáků. Ať už jejich dobrodružství vedlo kamkoli, bylo to mrtvé místo, kterému se vyhýbala i zvířata.

„Nevrátíme se?“ zeptala se Ciara a potlačila zívnutí.

„Ještě kousek,“ odpověděl a stiskl jí stehno. „Musíme někam dojet.“

John měl tolik příležitostí zabránit tomu, co se stalo. Ale jak to měl tušit? Vzpomínky na tu jízdu si přehrával pořád dokola jako krátký film. Představoval si sám sebe na zadním sedadle, jak na sebe řve, aby zastavil, aby se otočil, aby ochránil svou ženu před tím, co číhá uvnitř toho lesa. Jenže jeho někdejší já ho neslyšelo. Ten ignorant jel prostě dál.

Když se jim porouchalo auto, Ciara chtěla počkat. Někdo se tam nakonec určitě objeví. Jenže měli vybité telefony a netušili, kam je to John vlastně dovezl. Vrtal se v motoru a prohlížel si ho jako mechanik, který ví, co dělá. Pravda byla ale taková, že neměl nejmenší ponětí. Bylo to zvláštní – i jeho náramkové hodinky se zastavily. Za nimi se táhly kilometry cesty bez života. Jak dlouho asi vydrží bez jídla a vody? Noci byly stejně temné jako chladné a Ciara navzdory svému mládí nebyla na takovou túru ve formě. John viděl jen jednu možnost a ona mu věřila natolik, že neprotestovala. Vešli do

lesa, kde se pěšina změnila v černou kamenitou hlínu a stíny za nimi uzavřely cestu jako padací dveře, které zmizí a už je nikdy nikdo nenajde.

V průběhu měsíců sledoval, jak Ciara slábne. Její unavené oči se nikdy neotevřely na dlouho, jako by samotný vzduch byl opiát, který je otupuje a vyčerpává. Nikdy neměli dost jídla pro všechny čtyři krky. Chuť na něj ale stejně nebyla. Už jen při pomýšlení na ostružinu klouzající hrdlem se jim zvedal žaludek. Vodu si mezi sebou dělili, ale žízeň stejně neuhasili. Ciařina kůže, kdysi jemná jako bílé hedvábí, byla teď suchá na dotek a posetá skvrnami, které nešly otřít. Živoření jim přidávalo na věku s krutou a nezadržitelnou naléhavostí.

Moudřejší člověk by počkal, až přejde zima. Dny byly příliš krátké a temné noci zase moc dlouhé. Ale chladný prosinec se ukázal jako smrtící. Nemoci a zranění byly nevyhnutelné. Nastával pomalý konec a jemu rvalo srdce, když viděl, jak mu jeho žena chřadne před očima a vadne jako růže, které je upíráno slunce.

Děsil se pomýšlení, že by měl Ciaru nechat s tou ženou samotnou. Ale ona věděla, jak přežít. Už dávno odhodila balast laskavosti a optimismu a ponechala si jen to nejnutnější. Pro Ciaru byly tyto vlastnosti normální a John vycítil, že je ta žena považuje za slabost. Jeho manželka se stále usmívala. Zelené oči jí pořád jiskřily, se slzami i bez nich. V noci sedávali společně. Zabořila se do něj a on ji k sobě tiskl a hladil ji po vlasech, dokud se její dech nezpomalil do neklidného spánku. Přesně tak, jak to dělávali každou neděli, všechny ty dny, na něž teď s láskou vzpomínal jako na minulost, která se už nikdy nevrátí.

Les tmavl a John se stále prodíral spleť listí a větev. Kůži měl rozdrásanou. Dlaně brunátné od krve. Brzy bude

potřebovat přestávku. Stromy jako by se natahovaly kolem světa a rostly tak rychle, až ztratil naději, že se mu je někdy podaří předstihnout. John věděl, že Ciara by se tak daleko nikdy nedostala. Klidně by vyměnil svůj život za její, jen kdyby mu osud dal možnost, aby dostál svému slovu. Pokračoval. Nezastaví se, dokud ho ty věci nenajdou, a že ho najdou, o tom nebylo pochyb. Suché dřevo mu praskalo pod nohama jako křehké kosti, mezi nimiž hledal jakoukoli cestu ven z toho prokletého místa.

John je ještě neviděl. I ta žena, která byla v úkrytu, když na něj narazili, mluvila o jejich vzhledu jen neurčitě. Téměř nic nevěděla, ale ta nevědomost ji neznepokojovala tolik jako Johna. Stačilo jí přežít. Spokojila se s životem bez budoucnosti, zbaveným i těch nejprostších radostí a veškerého pohodlí.

Všechny je považovala za přítěž, obzvlášť toho chlapce. Johnovy pokusy najít pomoc zavrhovala jako sebevraždu. Tvrdila, že jejich nory jsou všude, poschovávané po celém lese i daleko za jeho hranicemi. A jakmile se setmí, dveře jejich úkrytu zůstanou zavřené. Taková jsou pravidla, díky nimž přežila.

John padl na kolena. Nedostávalo se mu vzduchu ani sil, hlava se mu točila a před očima mu tančily barevné tečky, které ve zbytcích denního světla působily ještě pronikavěji. Po lese se rozlily stíny a zakryly nesčetné nástrahy kořenů táhnoucích se po zemi. S rukama pevně zkříženými na hrudi se snažil potlačit bolest, která mu rvala všechna nervová vlákna a zmučené orgány. Konec byl v nedohlednu. Tma se o to postarala. John si představoval, jak se každou chvíli shluknou kolem svých děr a budou vyčkávat, až osudný, poslední kousíček slunce sklouzne za neviditelný obzor. To, co si jeho mysl představovala, vycházelo

jen ze zvuků za zrcadlem, odkud je z neznámých důvodů noc co noc pozorovali, jako když se dítě dívá do akvária a Źuká na sklo. Temnotu náhle rozčísł jejich křik. Vypršel mu čas. Ještě nikdy je neslyšel venku, daleko od úkrytu, jehož betonová skořápka je celé ty měsíce chránila. Škrábal se dopředu, přestože mu teď cestu znesnadňovala tma. Jejich hlasy byly tak blízko a tolik mu drásaly uši, až Johnovi připadalo, že po něm musí každou chvíli chňapnout. Ale jak je to možné? Nachází se celý jeden den cesty od úkrytu. Ztratil se? Bez denního světla a kompasu, jenž by mu pomáhal držet směr, neměl tušení, kterou spletitou pěšinou se dostal až sem, kde se teď listí chvěje hřmotem jejich těl, větřících jeho pach a všechny stopy obtisknuté do černého bláta.

Během posledních nocí, kdy svou ženu držel v náručí, snil o tom, že ji překvapí, ale ne dalšími plyšovými medvídky. Do postele pro hosty by se jich už stejně víc nevešlo. Představoval si společné Vánoce v jejich dokonalém domově. Kdyby našel cestu ven, stihli by se vrátit, než nastane její oblíbené roční období. Ve tváři by se jí znovu rozlil ten výraz ryzí radosti, zase by se usmívala, smála a stoupala si na špičky, aby ho mohla políbit. Všechno by bylo jako dřív. To byla Johnova poslední myšlenka, než ho pozorovatelé obestoupili.

PROSINEC

1

Mina

Přístrojová deska potemněla a motor hned nato zhasl. Od chvíle, kdy padl soumrak, byla červená na cifernících jedinou viditelnou barvou. Všechno ostatní bylo černé či bílé, anebo něco mezi tím. Popelavé odstíny měsíčního svitu. Světla neslábla ani neblikala. Noc pohltila silnici jediným netrpělivým douškem. Auto se zastavilo, pneumatiky drhly o zmrzlé kamení. Pak už bylo slyšet jen ono ticho bez světla a Mina se snažila pochopit, co se to vlastně děje.

„Za to můžeš ty,“ zašeptala papouškovi na zadním sedadle. Jeho klec byla zapřená mezi dvěma bundami. Mina ale věděla, že ten pták za nic nemůže.

„Prostě pojedíš pořád po některý z těch vedlejších silnic,“ vysvětloval jí Peter tím svým chraplavým kuřáckým hlasem, kvůli kterému vždycky uvažovala, že sama kouřit přestane. „Všechny vedou stejným směrem, bude ti to trvat

jen pár hodin a ten pták tě nebude nijak otravovat. Tim říkal, že vyžiluje, jen když má hlad.“

Peter nikdy v životě neřídil. Pil každý den už padesát let a pořád měl žízeň. Vypadal jako muž, který už zažil všechno. Mudrc a věstec střežící tajemství, o jakých si ostatní mohli nechat jen zdát. Možná to byly ty oči, které mžouraly zpod huňatého obočí, nebo stříbrem protkané vousy, co se leskly ještě víc, když jeho ústa plná tmavě žlutých zubů nesmyslně žvatlala. Faktem bylo, že Peter spatřil dna tisíce püllitrů a kvůli pití strašlivě zestárl.

Mina seděla před hospodou, než se od zálivu přihnaly černé mraky, které přinesly prudký déšť. Dlážďení bylo hrbolaté a louže se už rozprostíraly po všech ulicích jako vředy. Déšť jí nikdy nevadil a rozhodně ji nikdy ani trochu nepřekvapil. V obloze uměla číst jako v cizích tvářích. Poznala, kdy má na krajíčku, dlouho předtím, než se spustily slzy. Tolik oblíbený podzim byl už dávno pryč. Zkroucené červenohnědé listí, které by přimělo básníka přiložit pero na papír, zmizelo. Rok byl u svého konce. Nastaly tmavé prosincové dny bez listí a za rohem vyčkávaly první Vánoce, které měla Mina strávit bez mámy. Ponuré nebe snad ještě nikdy tolik nesouznělo s jejím rozpoložením.

Odjakživa se ráda bavila pozorováním lidí, a právě proto toho odpoledne vešla zpátky do hospody. Quay Street měla ze všech svých míst vůbec nejradši. Vařili tu dobrou kávu, na stolech stály popelníky a barman, který člověku nabídl něco ostřejšího, byl vždycky po ruce. Horní části ulice byly ověšené výzdobou, kterou měnili podle nadcházejících svátků, vždycky přes noc a vždycky beze svědků. Vypadalo to tu jako na pohlednici. Malebné výlohy a útulné restaurace sem lákaly lidi jako racky na otevřené moře. Stoly na hospodské zahrádce byly rozmístěné za větrnými

zábranami, které při silných poryvech občas padaly. Oddělovaly ale Minu od lidí, umělkyni od jejích objektů – těch, kteří na rozdíl od ní pravděpodobně měli plány i přátele. Neustále si připomínala, že samotné je jí dobře, a jednoho dne tomu jistě uvěří.

Černá káva jí vystydla a zhořkla. Sledovala oba konce ulice a hledala *jeden* dokonalý obličej. Její prsty si při tom pohrávaly s tužkou, která visela nad stránkou jako poštolka připravená zaútočit na svou kořist. Zimní slotka všechno komplikovala. Lidé se sklopenými hlavami se vůbec nezastavovali. V chladných dnech to bylo ještě horší, protože jim z šál vykukovaly jen oči.

Mina své *neznámé*, jak jim říkala, sbírala už několik měsíců. Stačil jí letmý pohled na něčí tvář, aby zachytila i ty nejjemnější rysy a daný obličej se jí vryl do paměti. Měla jich plný skicák; stránka za stránkou, všechny flekaté od deště a kávy. Papír byl ekologický. Tváře z něj vystupovaly snadno a dokázaly rozptýlit její myšlenky dostatečně dlouho na to, aby si užila chvíli klidu.

Byl tu bezdomovec středního věku s veselým vousatým obličejem a laskavými očima. Nos měl jako knoflíček, takže jeho zarostlé líce vypadaly ještě větší a připomínal zatoulanou perskou kočku. Na hlavě neměl ani vlásek, ale obočí měl stejně divoké jako plnovous. Zvedalo se k nebi způsobem, který Mině připomínal filigrán. Kdykoli kolem něj procházela, popřál jí dobré ráno, dobré odpoledne nebo dobrý večer, jako by věčně pozoroval slunce. Někdy mu hodila pár drobných. Jindy se jen usmála. Nikdy to nevypadalo, že žebra. Seděl tam a čekal, až se na něj usměje štěstí nebo až slunce zmizí z dohledu – podle toho, co nastane dříve.

Pak tu byl starší pán s knírkem. Obličej se mu nadouval z pití, jako by ho nedokázal vypotit, a tak se mu hromadilo

pod kůží a bublalo na nose a tvářích. Oči v něm měl úplně naložené. Až nakonec umře, nikoho to nepřekvapí a skvrny z jeho kůže zmizí jako vrah prchající do stínů.

Další byla *androidka*, jak jí Mina začala říkat. Její tvář byla dokonalá, ostrá a souměrná, s alabastrovou pletí tak hladkou, že působila uměle. Každý detail záměrně zvolila tak, aby zveličoval její krásu, kterou měl na svědomí pravděpodobně nějaký vědec v bílém plášti. Byla nezvykle vysoká; univerzální robot s obratností atleta, která dotvářela její vzhled. Spisovatelé science fiction fantazírovali o takové ženě celá desetiletí.

Mina ji nakreslila třikrát a její tvář byla na každé stránce stejná. Nikdy neviděla někoho tak smutného a tak zběhlého v tom, jak svůj smutek skrývat. Potlačit úsměv není snadné. Štěstí vždycky jaksi prosákne ven. Ale smutek se dá zastrčit pod kůží jako temné tajemství. Nepotřebuje slzy, aby o sobě dal vědět, a ve tváři této ženy nebyl ani sebemenší náznak nějakého výrazu. Ať už měla za sebou a před sebou cokoli, prodlévala mezi minulostí a budoucností, která jejím rtům nedovolila, aby se byť jen na chvíli nadzvedly v úsměvu.

Pak se mezi listy objevila skica – autoportrét, který Mina nakreslila, když měla trochu víc upito. Zírala na svůj odraz vedle prázdného popelníku a dvou láhví od vína tak dlouho, až se zdálo, že se na ni usmál. Docela ironie.

Byla to ona, vytvořená svou vlastní rukou s dostatkem upřímnosti a pohrdání. Druhý den ráno zvažovala, že stránku vytrhne, ale možná právě sem patří, snad má být ztracená mezi cizími lidmi. Ne lepší, ne jiná, zkrátka další tvář, kterou lze v dané chvíli soudit jen podle výrazu. Zůstane tu zvěčněná v oné smutné a žalostné vteřině, kdy se švy života začínaly třepit.

Její oči vypadaly, že mají blízko k slzám. Ani linky to nedokázaly zakrýt. Všechna ta černě její smutek jen zvýrazňovala. Na Minu se nikdo nedíval. Všichni hleděli jaksi skrze ni s nezájmem hraničícím s odmítnutím. Rty působily, jako když se modelovací hlína nechá moc dlouho na vzduchu. Usmívat se bylo nepohodlné. Dokonce i mluvení už jí připadalo namáhavé. Nos byl úhledný a úplně rovný. Nudný. Vysoké lícní kosti a celý obličej měl naprosto obyčejný srdcovitý tvar. Nebylo na něm vůbec nic zvláštního. Malé uši, ostré tvarovaná brada. I zuby, které nebyly vidět, byly rovné a úhledné.

Vlasy měla černé jak uhlí a sestříhané mikádo jí kdysi přišlo jako dobrý nápad. Ofina taky, ale teď už si nebyla tak jistá. Ať dělala, co dělala, vypadala, jako by ji vyrobili na tovární lince. Nepodařilo se jí vykresat ani jiskřičku individuality. Její krása byla taková ta běžná krása, jenže co je na ní vlastně krásného?

Kdyby svůj obličej zahlédla na ulici, nekreslila by ho. Hledala by dál. *A už je to tady zase.* Zhluboka se nadechla, zaklapla skicák a strčila ho zpátky do tašky. V tomhle rozpoložení se nenáviděla: zachmuřená a melodramatická, jak by řekla její sestra. A to byl včerejší večer jeden z těch lepších. Všichni se místo na karty soustředili na její černé šaty. Bude mít z čeho zaplatit účty i nájem. Copak to není dost, aby mohla předstírat úsměv?

Začaly dopadat první bomby dešťových kapek. Připomínaly mátožné a ledabylé varovné výstřely. Blížil se hlavní úder a k vyklizení ulic nebylo třeba sirény. Mina se vrátila dovnitř a vychladlou kávu si vzala s sebou. U baru stál Peter a kymácel se jako opotřebovaný stěžeň, který už pamatuje příliš mnoho bouří. Bylo ještě moc brzy na to, aby ho člověk pochopil, ale příliš pozdě na to, aby vlastně ani nechtěl.

Jeho tvář se vždycky rozzářila, když se objevila ve dveřích hospody. Byl starý a ošklivý. Ona byla pravý opak.

„V Connemaře je jeden sběratel vzácných ptáků, papoušků a tak,“ oznámil jí. „A já mám takovýho papouška. Teda, já ne, Tim. Ale prodáváme ho společně. Jmenuje se aratinga zlatý a stojí pěkný prachy. Je to totiž *aratinga zlatý*,“ opakoval pomalu, s důrazem na každou slabiku.

Mina o Timovi nikdy předtím neslyšela. Přišlo jí zvláštní, že by měl Peter kamarády někde mimo hospodu. Vrhla pohled k barmanovi Anthonymu, který se opíral o pípu s Guinnessem a s úsměvem naslouchal. V kšticí černých vlasů mu po stranách prosvítalo stříbro typické pro někoho, komu je přes třicet. Byl klasicky hezký, vypadal jako portrét Jamese Bonda za mlada, jen mu chybělo charisma, aby byla ta podobnost skutečná.

„Jakže se ten pták jmenuje?“ zeptal se a pobídl Petera, aby to asi po milionté zopakoval.

„*A-ra-tin-ga zla-tý*,“ vyslovil důrazně, načež se Anthony jen zasmál a odešel. Nechal Minu s mužem, který už toho možná vypil víc, než tušila.

Téměř prázdný půllitr Guinnessu čekal na předání štafety a na jeho černé hladině se vlnily zbytky žlutohnědé pěny. Šálky a podšálky cinkaly. Stoličky skřípaly po podlaze. Všude kolem bylo dřevo a přívětivé teplo, nikdo nezvyšoval hlas. Anthony pracoval u kávovaru, zbavoval ho staré kávy a doplňoval novou.

Pára rozbublávala mléko, které se téměř pokaždé spálilo. Kasa se s cinknutím otvírala a s klapnutím zavírala, hrála hudba a všechno se splétalo do hřejivé deky známých zvuků. V hospodě bylo bezpečno. Až do chvíle, kdy se rozsvítily lampy a pípy vydaly poslední objednávky, tu vládlo bezčasí.

Okna byla zamlžená. Hlasy a dechy, toasty a polévka. Horký, hutný vzduch, z něhož se až zvedal žaludek, byl uvězněný v přetlakové komoře, a teprve když se otevřely dveře, vyletěl ven ke zděšení těch, kteří k čerstvému vzduchu neměli důvěru. Kdysi kradl životy a teď kradl teplo.

„Ty po mně chceš, abych toho ptáka odvezla do Connemary?“ zeptala se a oběma rukama svírala skleničku s horkou whisky, která jí stála těsně pod nosem.

„Přesně tak. Je to jeden den cesty, to je všechno, a ty si můžeš nechat dvě stě eur. Budeš z toho teda muset zaplatit benzín. Jestli o to nestojíš, řeknu někomu jinému. Ale poslyš, Mino,“ zašeptal jedovatým dechem a naklonil se k ní, „jsou to lehce vydělané peníze a mně by to pomohlo.“

Peter byl vnímavější, než si lidé mysleli. Nebo byla možná Mina tak mimo, že si nějak padli do oka. Pár týdnů předtím mu zveřejnila na internetu inzerát. Byl na otlučené violoncello, které vypadalo, že ho vyhrabal někde ve vetešnictví. Ale prodalo se za pět set eur, z kterých Peter Mině bez řečí strčil stovku. Kdyby měla takových přátel víc, nemusela by se na každou obálku s účtem dívat jako na časovanou bombu.

„A kam přesně mám jet?“ zeptala se. „Connemara je dost velká.“

„Ukážu ti to na mapě,“ odpověděl a mrkl na ni. „Ten chlápek, kupec, mi poslal adresu. V dnešní době se přece nemůžeš ztratit.“

„A kdy chce toho...?“ zapomněla Mina.

„*A-ra-tin-gu zla-té-ho*,“ vyslovil tentokrát ještě pomaleji. „Řekl jsem mu, že ho bude mít zítra.“

„No super,“ zasmála se. „Tos udělal fakt dobře.“

Déšť dopadající na okno byl dostatečným důvodem k tomu, aby se Mina nerozhodla hned. Měla na sobě krátkou

koženou bundu, která jí stěží zakrývala záda. V místech, kde kdysi držely knoflíky, visely uvolněné nitě a kůže na loktech a ramenou byla zašedlá. Klopy zdobilo pár placek. Pod ni si oblékla bílý vlněný svetr s černými pruhy, jehož rukávy jí sahaly až k prstům. Aspoň že měla tolik rozumu, že si nevzala sukni. Nohavice těsných džínů byly zastrčené do kotníkových bot, kterým už dalo zabrat příliš mnoho zim, aniž by je opečovávala krémem.

Plátna ve svém ateliéru se ještě nedotkla. Jeho prázdnota ji mučila od chvíle, kdy na zakázku kývla, jako nechtěné zvířátko neustále se dožadující pozornosti. Práce na zakázku byla dobře placená, ale nenáviděla ji ještě víc než počítání drobných na kávu. Hlavní slovo měl zákazník a ona neustále trpěla pocitem, že dělá domácí úkol. Jako kdyby v umění existovala správná a špatná odpověď. Karty jí přály. Vyhrála dost, na chvíli jí to vystačí. Ale takové štěstí ji potkávalo zřídkka. Dvě stě eur je dost peněz. Navíc by si během jízdy mohla pročistit hlavu. A po několika horkých whisky jí připadalo, že odvoz toho ptáka je vlastně skvělý nápad.

„Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ řekl Peter a objednal další rundu, aby dohodu zapili. „Budou to pro tebe nejsnazí vydělané peníze v životě, to si piš.“

Když Mina rozkládala mapu přes palubní desku, připadal jí alkoholový optimismus toho večera jako falešná vzpomínka. Zpětně si uvědomila, že se do ní asi měla podívat dřív, ale dokud jela po asfaltových silnicích, všude byla spousta ukazatelů. Papír páchl Peterovou nepromokavou bundou a celá mapa byla potrhaná, jako by ji nosil v kapse deset let. Mina si odsunula sedadlo, aby se v mapě vůbec dokázala zorientovat. Když nakonec našla část s oslíma ušima, kde podle všeho zaparkovala se dvěma koly

v příkopu, naznala, že kruh, který Peter nakreslil modrou propiskou, jí nijak zvlášť nepomůže. Jeho obvod totiž pohlcoval většinu stránky. Jenže bylo celkem jedno, kam měla namířeno, protože vůbec netušila, kde vlastně je.

„Krucinál, Petere,“ zašeptala si pro sebe. „Za takovou mapu ti teda pěkně děkuju.“

Silnice se postupně zužovaly. Jejich křivolaký povrch se už dávno rozpadl a podvozek auta bořícího se při namáhavém pohybu vpřed do děr s praskajícím ledem lechtal zespodu pruh trávy. Všechno, co mohlo rozptýlit její pohled, zmizelo spolu se sluncem a na okolní bažiny brzy jemně dosedla chladná mlha. Mina na horizontu dychtivě pátrala po jakýchkoli známkách života, po světle vzdáleného domu nebo venkovanech, ale nikde nic. Opustily ji dokonce i ty zatracené ovce, které se procházely po svazích. Všechna zvířata byla schoulená někde, kam ona nedohlédla, otrávená tím, jak se zkrátily dny. Zima byla tichá a nevlídná a v Connemaře obzvlášť ponurá.

Z rádia se ozýval jen šum, takže Mina místo hudby poslouchala unavené drnčení auta a vlastní ťukání prstů o volant v trpělivém očekávání odpovědi na otázku, kterou si kladla už nějakou chvíli: *Kde to, sakra, jsem?* Silnici široko daleko protínala jen světla jejího auta. Připadala si jako hvězda spadlá na mrtvé planetě a poprvé po dlouhé době jí vadilo, že je sama. Ke kupci měla dorazit už před několika hodinami. Peterovu mapu teď měla rozloženou na sedadle spolujezdce. Tu a tam se na ni koutkem oka zamračila. Všechny ty křivolaké a zarostlé cesty jako by směřovaly zpátky do nikam. Před ní se míhal stále tentýž pruh bláta a kamení.

„Napadá tě něco?“ zeptala se svého spolucestujícího na zadním sedadle. „Ne? To jsem si mohla myslet.“

V papouškově zatuchlé společnosti by vzala zavděk i telefonátem od Jennifer. Rozhovory se sestrou Minu vyčerpávaly. Jennifer dlouze vyprávěla o svém novém manželovi a novém domě, sotva se stíhala nadechovat. Pak většinou následovalo několik veselých příhod z posledního víkendu. V těch figurovaly kopce nebo pěší túry, prostě cokoli, z čeho vzniklo padesát fotografií, které bylo třeba sdílet se světem. Všechny s takovým filtrem, aby obloha připomínala laciný akvarel. Načež vždycky Jennifer pronesla: *To bys musela zažít*. Nic horšího si Mina nedokázala představit.

Jennifer jí volala především, po obědě a pak znovu večer. V obou případech Mina zírala na telefon se sestřiným jménem, který vztekle vibroval na stole. Jedna ruka se natahovala, aby hovor přijala, zatímco druhá jí bránila, aby na telefon dosáhla. Čím déle spolu nemluvily, tím větší měla pocit viny. Po druhém zmeškaném hovoru zůstala zpráva v hlasové schránce. Byla jako skvrna, kterou Mina ještě nevyčistila. Tento okamžik byl stejně příhodný jako kterýkoli jiný.

„Připravený?“ zeptala se papouška a odemkla telefon. „Tohle je moje sestra. Teď uslyšíš, s čím musím žít.“

Nijak ji nepřekvapilo, že hlasová zpráva začínala dlouhým otráveným povzdechem. „Proč to nezvedneš? Jen volám, abych se zeptala, jak se máš. Nechápu, proč to musíš tak ztěžovat. Jasně, jsi *umělkyně* a potřebuješ čas na svoje umění, nebo co. Ale taky by sis už měla dát život do pořádku, víš? Takhle to dál vést nemůžeš. Sem tam prodáš obraz a jinak nic. Hele, já už ti volat nebudu, jo? Nechám to na tobě. Tohle by máma nechtěla, Mini.“

Tak Mině říkávala máma. Jennifer tuhle verzi jejího jména začala používat až po její smrti, jako by *Mini* byla odpovědnost, která se dědí v rodině jako rozbitá pozůstalost,

co se nedá opravit. Držela pohromadě jen díky mámě a ve světle dokonalého života Jennifer byly všechny její praskliny ještě mnohem viditelnější. *Sem tam prodám obraz a jinak nic?* Neměla to poslouchat. Hlas její sestry už tak špatnou situaci jedině zhoršil. *Koukej na cestu. Nemysli na to.* Určitě se brzy objeví světlo.

„To zvládneš, Mini,“ promluvila sama k sobě. *Každá cesta někam vede*, připomínala jí máma vždycky, když se život nečekaně zvrtil.

Přesně v tom okamžiku celá přístrojová deska zhasla, jako když dojde pilotovi štáva nad nezmapovaným územím. Mrknutím oka ze světa zmizelo světlo i zvuk. Zůstal jen měsíc připomínající žárovku v kalné vodě. Mina zahýbala klíčkem v zapalování, a když to nepomohlo, zašmátala po telefonu. Zmáčkla jej jako záchranář hledající pulz, ale tma zůstala neporušená. Mina poslepu sáhla do tašky a zkusila nahmatat zapalovač. Její prsty našly klíče, rtěnku, balíček karet, znovu rtěnku... a pak ho ucítila. *Cvak. Cvak.* Zhluboka se nadechla. Nikdo přece nemůže mít takovou smůlu. *Cvak.* Světlo. Jeden jediný hrdinný plamínek. Stačil ale k tomu, aby Mina našla svůj váček s tabákem bez dalšího šmátrání. Vždycky měla jednu cigaretu ubalenou pro případ nouze. Taková situace teď rozhodně nastala.

Vlastní dech se jí zdál v té všeprostupující tiché temnotě hlasitější. Zastesklo se jí po hřejivém vrnění motoru, po společnosti něčeho tak prostého, jako je zvuk. A teď se jí ke všemu roztrásl ruce. Nechtěly zůstat v klidu, jako by patřily cizí osobě. Někomu, komu zjevně ruply nervy. Kouřila rychle. Cigaretu jí visela z úst, zatímco zírala do prázdna, protože nebylo na co se dívat. Pták plácnul křídly o klec, až Mina na sedadle nadskočila. Jak to, že je najednou všechno tak hlasité? Řinčení tenkých železných mříží bylo ohlušující.

„Klídek,“ řekla, stáhla okénko a rukou vyhnala kouř ven. „Ty seš ještě horší než moje ségra.“

Sundala palec ze zapalovače. Nevěděla, kolik v něm zbývá náplně, a bylo jí jasné, že bude lepší neplýtvat. Prozatím jí bude muset svítit žhavý koneček cigarety. Když dovnitř vnikl chladný vzduch, pták se uklidnil. Brzy se ozýval jen zvuk Mininých sevřených rtů, které vtahovaly kouř, následovaný unavenými výdechy. Seděla s rukou nataženou z okénka a hlavou vykloněnou do strany, aby viděla na hvězdy. Kolem vládlo strašidelné ticho. Zavřela oči a představovala si všechna místa, kde by teď byla raději. Bylo to prakticky kdekoli jinde než uprostřed této pustiny.

Počká, než vyjde slunce, a pak se rozhodne, co podnikne. Jela tak dlouho, že někde poblíž musí být někdo, kdo jí určitě pomůže. Denní světlo jistě odhalí vzdálené stavení nebo ji třeba potěší dopravním ukazatelem. A vždycky je šance, že auto zázračně ožije. Ačkoli byla finančně na dně, s radostí by se vrátila po cestě, kterou přijela, a Peterovi by bez nároku na odměnu vrátila ptáka i tu jeho podělanou mapu.

„No, tohle teda nebyl zrovna nejlepší nápad,“ zamumlala. „Můžu si ho přidat na seznam.“

Byla příliš zvyklá na hluk svého městského bytu. Dole na ulici věčně vyřvávali pouliční zpěváci. Stejně písničky, stejně těžkopádné změny akordů. V přestávkách mezi tím po taškách na střeše stepovali holubi a v noci přilétali od vody rackové, aby mohli ostrými zobáky trhat pytle s odpadky. Ticho jí teď připadalo nepřírozené. Nebylo to ale nic proti tomu, co nastalo v příštím okamžiku, kdy se nocí jako siréna rozlehl výkřik, který Minu zatlačil do sedadla a vyrazil jí cigaretu z prstů.

Nepodobalo se to ničemu, co kdy slyšela. Bylo to divoké a pronikavé. Nelidské. V žádném případě se to nepodobalo

člověku. A zvíře nezahlédla už několik hodin. Ten hlas zněl tak pronikavě, že se jeho silou musely chvět i samotné hvězdy. Vtáhla ruku zpět dovnitř a kličkou zavřela okénko.

„Co to sakra *bylo*?“ hlesla sama pro sebe a skrčila se za volantem.

Zamkla všechny dveře a najednou se cítila opravdu na ráně. Jestli tam venku něco je, rozhodně to nevidí. Její auto ze všech stran obklopovala neproniknutelná čern, jako by se ponořila na dno nejhlubšího oceánského příkopu, kde v temnotě bezčasí spočívají záhadné prastaré věci. Přelezla na zadní sedadlo a klec s papouškem posunula na stranu. Schoulila se pod bundy v naději, že neprozradí její přítomnost na místě, kde se už necítila bezpečně.

„Ani nepípni,“ zašeptala a přitáhla si nohy co nejvíc k tělu. „Venku něco je.“

Nebylo slyšet praskání ledu ani jemné křupání jinovatky. Okna se nakonec zamlžila a zbělela dechem noci, ale zvuk se neozýval žádný, ani ten nejtišší nebo nejnevinnější. Dokonce i papoušek pochopil, že má držet zobák. Zůstala jen vzpomínka na onen výkřik, jehož dusavé kroky se jí draly do myšlenek. Rukama si objímala ramena a snažila se uchovat tolik tepla, kolik jen dokáže. Naslouchala a čekala, až se ten nelidský hlas vrátí.

2

Škvírou u Mininých nohou pronikl proužek světla. Stáhla ze sebe bundy, odhodila je stranou a jednu odkopla do prostoru za sedadlem spolujezdce. Natáhla si nohy mezi přední sedačky. Cítila, jak se její kosti neochotně rovnají jako rozbitý zahradní nábytek. Za celých svých třiatřicet let se ještě necítila tak stará. Ptáka s tázavě nakloněnou hlavou Minino odhalení nejspíš trochu překvapilo. Drobnýma růžovýma nožkami šoupal po bidýlku. Aspoň ve jméně se Peter nemýlil. Peří *a-ra-tin-gy zla-té-ho* se lesklo v ranním světle. Navzdory všemu byl ten pták opravdu krásný.

Střed čelního skla ozdobila námraza. Slyšela, jak led kolem ní praská a skřípe jako křehká vaječná skořápka. Natáhla se na sedadlo spolujezdce pro telefon. Zavolala by komukoli, tedy kromě Jennifer. Ignorovala ji už příliš dlouho, než aby ji teď mohla požádat o pomoc. Plast přístroje byl studený,